28/12/2025

Ο διωκόμενος Χριστός – Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ Γνώμες

Ο ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

Του π. Δημητρίου Μπόκου

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Χριστὸς γεννήθηκε ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ κόσμος κινήθηκε ἀμέσως ἐναντίον του. Ὁ Χριστὸς βρέθηκε ἐξ ἀρχῆς καταδιωκόμενος ἀπὸ τὶς ἀρχὲς καὶ ἐξουσίες *«τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου»*. Μὲ τὴν ἀναχώρηση τῶν μάγων, ὁ Βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν φεύγει *«δι' ἄλλης ὁδοῦ»*, κρυφὰ μὲς στὴ νύχτα, *«εἰς Αἴγυπτον»*, κρυπτόμενος ἀπὸ τὸν θεομάχο Ἡρώδη. Ἀπὸ νήπιο ὁ Χριστὸς ζεῖ σὲ

διωγμό, καταδίωξη, ἐξορία, προσφυγιά, πόνο, βάσανα **(Κυριακὴ μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν).**

Γιατί ὅμως γίνεται αὐτό;

Ὁ Χριστὸς περιβάλλεται μὲν τὴν ἀνόθευτη ἀνθρώπινη φύση, αὐτὴν ποὺ τὰ δικά του χέρια *«ἐποίησαν καὶ ἔπλασαν».* Παίρνει τὸ σῶμα ποὺ ὁ ἴδιος *«ἐν ἀρχῇ»* ἔπλασε, *«χοῦν λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς».* Προσλαμβάνει τὴν ψυχὴ ποὺ ἡ θεϊκή του πνοὴ *«ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον»* τοῦ πρώτου ἀνθρώπου. Διαπλάθεται *«κατ' εἰκόνα»* τοῦ πλάσματός του. Κάνει δικά του τὰ θεμελιώδη ἀρχετυπικὰ στοιχεῖα ποὺ ὁ ἴδιος ἐνέβαλε στὴν ἀνθρώπινη οὐσία. *«Προσέλαβεν ὅλον τὸν Ἀδάμ, τὸν πρὸ τῆς παραβάσεως».*

Ἀφήνει ἀπ' ἔξω μόνο τὴν ἁμαρτία. Δὲν εἶχε δημιουργήσει ἁμαρτία ὁ Θεός. Δὲν ἔβαλε τέτοιο πράγμα στὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὴ γεννήθηκε ἀπὸ τὴ θέληση τοῦ ἀνθρώπου. Ὑπῆρξε ἐπιλογή του, κατὰ συμβουλὴ καὶ προτροπὴ τοῦ ὄφεως βέβαια. Προέκυψε ἐκ τῶν ὑστέρων. Δὲν ἦταν ἀναγκασμένος ἀπὸ τὴ φύση του νὰ ἁμαρτήσει ὁ ἄνθρωπος, προγραμματισμένος ἐκ κατασκευῆς. Ἦταν προαιρετικὴ ἐπιλογή του, καρπὸς τῆς ἐλευθερίας του καὶ μόνο ἡ ἁμαρτία.

Ὅμως, ἂν καὶ ἀφήνει ἀπ' ἔξω τὴν ἁμαρτία ὁ Χριστός, παίρνει πάνω του ὅλες τὶς συνέπειες ποὺ αὐτὴ προκάλεσε στὸν ἄνθρωπο. Τὸν δερμάτινο χιτώνα τοῦ ἀνθρώπου ἐνδύεται τώρα ὁ Θεός. Περιβάλλεται τὴ θνητότητα μὲ ὅ,τι αὐτὴ συνεπάγεται. Ὄχι τὴν ἁμαρτία, ἀλλὰ τὰ λεγόμενα ἀδιάβλητα πάθη ποὺ συνεπιφέρει ἡ ἁμαρτία. *«Πεῖνα, δίψα, κόπος, πόνος, τὸ δάκρυον, ἡ φθορά, ἡ δειλία, ἡ ἀγωνία»,* μὲ κορυφαῖο τὸν θάνατο.

Ζεῖ τὸν κατατρεγμὸ καὶ τὴν ταλαιπωρία ἐξ ἀρχῆς ὡς κοινὸς θνητός. Περνάει ὅλα τὰ στάδια τοῦ βιολογικοῦ κύκλου τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου. Ἀναλαμβάνει τὰ πάντα, *«ἵνα τὰ πάντα ἁγιάσῃ».* Γεννιέται, σπαργανοῦται, γαλουχεῖται, ἀναπτύσσεται, ἐνηλικιώνεται. Ἀπογράφεται *«τῷ δόγματι τοῦ Καίσαρος»* ὡς δοῦλος καὶ ὑπήκοος ἀνθρώπου, φεύγει διωκόμενος στὴν Αἴγυπτο. Κοπιάζει, ἱδρώνει, κλαίει ἐν ὄψει τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀγωνιᾶ στὴ Γεθσημανῆ, πάσχει, ραπίζεται, βοᾶ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ *«ἵνα τί με ἐγκατέλιπες»,* ἀποθνήσκει, θάπτεται.

Καὶ ὁ μὲν ἄνθρωπος διέρχεται ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὑποχρεωτικά. Δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἀποφύγει. Εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν ἐξουσία του. *«Οὐκ ἐφ' ἡμῖν».*

Ὁ Χριστὸς ὅμως δὲν ἀναγκάζεται σὲ τίποτε. **Κάνει τὰ πάντα ἑκούσια.** *«Θέλων γὰρ ἐπείνασε, θέλων ἐδίψησε, θέλων ἐδειλίασε, θέλων ἀπέθανεν»* (ἅγ. Ἰω. Δαμασκηνός). *«Τὰ πάντα προσίεται* (ἀνέχεται), *ἵνα σώσῃ τὸν ἄνθρωπον».*

Θέλησε νὰ τὰ περάσει ὅλα αὐτοπροσώπως, ὥστε στὸ ἀγωνιῶδες ἐρώτημα τοῦ

κάθε πάσχοντος: «Ποῦ εἶναι τώρα ὁ Θεός;» νὰ μπορεῖ νὰ τοῦ πεῖ: «Δίπλα σου εἶμαι, στὴ δική σου θέση, στὸν ἴδιο πόνο **ἐξ αἰτίας σου** κι ἐγώ».